

РЕШЕНИЕ

№ 113

гр. С.З., 24.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Николай Ил. Уруков

при участието на секретаря Павлина Г. Тодорова като разгледа докладваното от Николай Ил. Уруков Гражданско дело № 20255500100145 по описа за 2025 година

Предявен е иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ и чл.82- чл.86 от ЗЗД.

Постъпила е Искова молба от ищеца И. Д. Д. ЕГН ***** с пост.адрес *** Чрез процесуален представител адв.П. Г. АК С.З. с личен №1000025560 Кантора гр.С.З. ул."Св.Княз Борис 1" № 98 апр.6 Моб.тел:*****, емейл: [p5%1ayy@aby.b%](mailto:p5%1ayy@aby.b%1) с Адреса за призоваване и съобщения по делото: чрез адреса на кантората на адв.П. С. Г.- гр.С.З. ул."Св.Княз Борис I" № 98 ап.6 срещу ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ Гр. София бул."Витоша" № 2 с Правно основание: Иск по чл.2 ал. 1 т.3 от ЗОДОВ Цена на иска: неимуществени вреди -100 000 лв. Имуществени вреди - 3800 лв. или Общо - 103 800 лева.

Фактическите основания за предявяване на настоящия иск са следните:

Ищецът твърди в исковата си молба /ИМ/ че с Постановление от 26.02.2020г. на Районен прокурор при Районна прокуратура гр.Ч. е прекратено частично досъдебно производство с № 163ч/2013г. по описа на ОСЛО при ОП С.З., преписка под № 985/2013г. по описа на РП Ч. в частта му касаещи осъществените от И. Д. Д. деяния, включени в състава на престъпление по

чл.315, ал.2 във вр. с ал.1 във вр. с чл.309 ал.2 вр. с чл.26 от НК, извършени по отношение на лицата: ***

Като основание за прекратяване е посочено : „, че обвинението срещу И. Д. Д. в частта му, касаеща всички описани в постановлението случаи не е доказано по безспорен и несъмнен начин, така, както изисква разпоредбата на чл.303, ал.2 от НПК" с правно основание чл. 243, ал.1, т.2 и ал.3 от НПК, като в случая когато деянието не е доказано, се приравнява на това, че то не е извършено от лицето.

С ново Постановление от датата 28.02.2022г. на Прокурора при Районна прокуратура С.З. - ТО Ч. е прекратено досъдебно производство с №163ч/2013г. по описа на ОСЛО при ОП С.З., преписка под № 985/2013г. по описа на РП Ч., водено срещу И. Д. Д. за престъпления по чл.315 ал.2 вр. с ал.1 във вр. с чл.309 ал.2 вр. с чл.26 от НК и по чл.317 във вр. с чл.26 от НК. Като основание за прекратяване е посочено : „, че обвинението срещу И. Д. Д. в частта му, касаеща всички описани в постановлението случаи не е доказано по безспорен и несъмнен начин, така, както изисква разпоредбата на чл.303 ал.2 от НПК, от което следва, че и умисъла на И. Д. не е доказан" Посоченото правно основание за прекратяване по чл. 243 ал.1 т.2 от НПК, налага извода, че когато деянието не е доказано, се приравнява на това, че то не е извършено от лицето.

Съгласно разпоредбата на чл.2, ал. 1 т.3 от 30Д0В: Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата при: обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано , или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, което определя правен интерес от завеждане на този иск за парично обезщетение за претърпени неимуществени вреди по аргумент на чл.45 вр. с чл.52 от ЗЗД и чл.4 от 30Д0В и ТР 3/22.04. 2005г. по тълкувателно гр.д. №3/2004г. на ОСГК на ВКС, а съгласно точка 7 от същото /ТР №3/2005г./ съответният правозащитен орган отговаря и в случаите, когато наказателното производство е прекратено поради недоказаност на обвинението, основанието за обезщетяване на вреди е, че деянието не е извършено от лицето.

Като надлежна страна ответник по предявения иск за причинени неимуществени вреди за незаконно повдигнати обвинения в извършването на

умишлени престъпления от общ характер, по което наказателното производство водено срещу ищеца И. Д. Д., е прекратено от прокурора , е отговорна Прокуратура на Република България /ПРБ), тъй като съгласно с чл.127, т.1 и 3 от Конституцията на РБ, чл.144, ал.1 от ЗСВ, чл.46 ал.1 от НПК, същата е задължена да следи за спазването на законността, като упражнява надзор за законосъобразното провеждане на разследването и да го ръководи, чрез наблюдаващ прокурор, а така също единствено и само Прокуратурата е органа, на който са дадени правомощия да привлича/ да разпореда или даде указания на разследващите органи да привлекат/ към отговорност лицата, които според прокурора са извършили престъпления, да изготвя и внася пред съда обвинителен акт срещу определено лице и да поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер.

В конкретния случай за това, че по отношение на доверителя му И. Д. са били повдигнати незаконни обвинения в извършване на престъпления и същия е предаден на съд с внесен в РС Ч. обвинителен акт, впоследствие нови обвинителни актове, последователно отново пред РС Ч. и пред РС С.З., прекратено частично с Постановление от 26.02.2020г. на РП Ч. и като наказателното производство е окончателно приключило ,с влязъл в сила акт - второ Постановление от 28.02.2022г. на РП С.З. - ТО Ч. е отговорна като цяло Прокуратурата на РБ.

С оглед разпоредбата на чл.110 от ЗЗД, както и т.4 от ТР под № 3/22.04. 2005г. по тълкувателно гр.д. с №3/2004г. на ОСГК на ВКС давността за завеждане на иска е 5 години. Давността тече след връчване на лицето от деня на влизане в сила на Постановлението за прекратяване на наказателно производство издадено на 26.02.2020г. и това от 28.02.2022г., съгласно разпоредбата на чл.60, ал.2 предл.1 от ГПК.

С оглед размера на исковата претенция и разпоредбата на чл.104, т.4 от ГПК и постоянния адрес на ищеца гр.С.З. компетентен да разгледа иска е Окръжен съд С.З..

Предвид горното считат исковете за имуществени и неимуществени вреди предявени с настоящата искова молба през Окръжен съд С.З. от ищеца И. Д. Д. срещу Прокуратурата на Република България за допустими, предявени пред надлежния съд в рамките на предвидения в закона срок, и с правно основание чл.2 ал. 1 т.3 от ЗОДОВ .

Считат също, исквете за основателни в предявените размери.

Фактическите обстоятелства въз основа на които се предявява иска са следните:

Досъдебно производство с № 163ч/2013г. по описа на ОСЛО при ОП С.З. е образувано, срещу И. Д. Д. видно от Постановление на прокурор при РП Ч., вх.№ 985 от 13.11.2013г., затова, че на 10.06.2011г. в с Свобода, обл. С.З. чрез измама е склонил З.Й.И., ЕГН: ***** да подпише частен документ - запис на заповед за сумата от 5000 лева в полза на Д., със съдържание, което не съответства на волята на подписания - престъпление по чл. 315, ал. 2 във връзка с чл. 309, ал. 2 във връзка с ал. 1 от НК като разследването да се води и за престъпление по чл.209ал.1 или ал.2 от НК, чл.212 ал.1 или чл.317 от НК. Съгласно Постановление № 4127/2013г. от 13.11.2013г. на зам. окр.прокурор в ОП С.З. е възложено разследването да се извърши от следовател при ОСЛО.

Първоначално И. Д. е бил разпитан като свидетел видно от протокола за разпит от 28.11.2013г. том 1 л.63 от ДП под № 163-ч по описа на ОСЛО при ОП С.З., като са му взема и образци от почерк и подпис. Проведени са и разпити на неговата съпруга като свидетел -Н.П.Д. на 26.11.2013г.и са взети образци от подписа т.1 л.50 ДП и протокол от 05.03.2015г. л.26 т.19 от ДП на неговата дъщеря Д.И.Д. , протокола от датата 05.03.2015г. л.29- 30 и образците от подписи на л.31 т.19, на неговия син - Д.И.Д. протокол от 05.03.2015г. с образци от подписите л.32-34 т.19 от Дос. пр.

На 18.09.2014г. са извършени действията по претърсване и изземване в имоти където живее доверителя му и неговото семейство: съпруга, син и дъщеря в с.О. и по постоянен адрес в гр.С.З. , както и на 5 броя леки автомобили. Съставени са 3 броя протоколи, като действията са извършени с участие на служители на полицията, по изрично искане и възлагане на водещия разследването следовател с Постановление от 09.09.2014г. а съставените протоколи за извършено претърсване и изземване л.127 до л.135 са приложени в том 2-ри и са иззети документи прил. том 17, том 18 от ДП , върнати след прекратяване на нак. Производство. Действията по претърсване и изземване са извършени по едно и също време , показно, с участие на униформени полицаи, което е привлякло вниманието на хората живущи ,както в жилищния блок в С.З., така и в с.О., Това е оставило трайните следи в съзнанието на доверителя му, близките му и дало повод за обсъждания и

коментарии от страна на съседите.

С Постановление за привличане на обвиняем от 12.04.2016г. по ДП с № 163-ч/2013г. доверителят му е привлечен като обвиняем за извършени престъпления от общ характер.

В периода 2003г. до 01.06.2014г. в селата: ***, *** и в село Д. всички в обл. С.З. в условията на продължавано престъпление е извършил следните деяния:

На неустановена дата през 2013г. в село О., обл. С.З. чрез измама е склонил Н.М.А. от с. О., обл. С.З. да подпише частен документ - запис на заповед за сумата от 1000 лева със съдържание, което не съответства на волята на подписалия.

По този начин са формулирани и са записани 117 диспозитива за различни лица - като престъпления по чл.315 ал.2 във вр. с ал.1 във връзка с чл. 309 ал.2 във вр. с чл.26 от НК.

И. За това, че в периода 24.04.2008г. до 16.01.2014г. в гр.Ч. и в гр.С.З., в условията на продължавано престъпление е извършил следните деяния:

На 20.05.2008г. в гр.Ч. обл. С.З. противозаконно се е ползвал от документ - запис на заповед пред Районен съд гр. Ч. по частно гражданско дело № 144/2008г. като знаел, че издателя М.А.К. от с. Г., обл. С.З. го е подписала без намерение да се задължи по него, като по този начин са формулирани и посочени 86 диспозитива за различни лица - престъпление по чл. 317 във вр. с чл.26 НК Проведени са разпити на ищеца в качеството на обвиняем на л. 49 и л. 55 в том 24 от дос. пр., предявявани са му материалите по делото л. 78 и л. 79 в том 24.

РП Ч. внася на 25.10.2016г. обвинителен акт срещу И. Д. по обвинение за извършване на престъпление по чл. 315 ал. 2 във вр. с ал. 1 във вр. с чл.309 ал. 2 вр. с чл.26 от НК и по чл.317 , във вр. с чл. 26 от НК , въз основа на който е образувано НОХД 488/2016г. по описа на РС Ч. . С разпореждане на съдията докладчик делото е насрочено за о.с.з. за 29.11.2016г. Поради това, че обвинителния акт не отговаря на изискванията на НПК, съда е уважил искането на защитата, за това, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до нарушаване на правото на защита на обвиняемия като е прекратил е производството по същото и е върнал делото

на РП Ч. за отстраняване на допуснатите нарушения.

На 14.02.2017г. е внесен за втори път обвинителен акт от РП Ч. срещу доверителя й И. Д. със същите обвинения, въз основа на което е образувано НОХД 72/2017г. по описа на РС Ч. с насрочено първо с.з. за 09.05.2017г., като са проведени о.с. на 10.05.2017г. на 11.05.2017г. на 15.05.2017г. на 15.06.2017г. , на 04.09.2017г., на 04.10.2017г. , на 15.11.2017г. ,на 15.01.2018г. ,на 07.03.2018г. , на 08.05.2018г., на 06.2018г., на 27.08.2018г., на 10.12.2018г. и на 25.03.2019г.

С Присъда под № 2/25. 03. 2019г. на съдия при РС Ч. ищеца е признат за виновен Д. частично 1 по едно от обвиненията , като му е наложил наказание за обвинението по чл. 315, ал.2 вр. с ал.1 вр. с чл.309 ал.2 вр. с чл.26 от НК от 1 година и 6 месеца лишаване от свобода , което наказание е отложено на осн. чл.66 от НК за изтърпяване за срок от 4 години. Със същата присъда е признат за виновен за извършено престъпление по чл.317 вр. с чл.26 от НК като съда му налага наказание от 1 година лишаване от свобода, като на осн. чл.66 от НК е отложено изтърпяването му за срок от 3 години и 6 месеца. На основание чл. 23 ал.1 от НК, съда е наложил едно общо наказание при условията на чл. 23, ал. 1 от НК, а именно "лишаване от свобода" за срок от една година и шест месеца. Изтърпяването на така определеното общо наказание било отложено с изпитателен срок от четири години.

Възложена е също така възпитателна работа с подсъдимия на ПИ при РУ МВР, отговарящ за населеното място в което живее условни осъдения.

И. Д. е осъден да заплати направени разноски по делото в размер на 6 371.50 лв. по дос.пр. и 78.00 лв. пред РС Ч..

Против така постановената присъда са подадени въззивни жалби от защитниците на подс. И. Д. по които е образувано ВНОХД с № 1103/2019г. по описа на СтОС.

С Решение под № 121 от 26.07.2019г. постановено по горното дело състав на ОС С.З. е отменил присъдата на РС Ч. и върнал делото на същия съд за ново разглеждане. В мотивите към решението си съда изрично е посочил, че в така изложените 117 пункта по обвинителния акт не могат да обусловят съставомерност по чл.315 ал. 2 от НК, тъй като не е посочено в какво се изразяват измамливите действия на Д., които са склонили пострадалите да подпишат инкриминираните записи на заповед. Формулировката в

обвинителния акт е еднотипна, обобщена и не съдържа конкретни факти за измамливи действия на обв. Д., чрез които е осъществил елемент от състава на повдигнатото обвинение „чрез измама“. В обобщение съда намира, че в обстоятелствената част на обвинителния акт не са намерили отражение правно релевантни факти, които са от съществено значение за предмета на доказване като казаното сочи за съществена непълнота на обвинителния акт. Констатираното нарушение на процесуалните правила в обв. акт според въззивната инстанция е съществено, тъй като води до ограничаване на процесуалните права на обвиняемия.

След така постановеното решение на СтОС делото е върнато в РС Ч. и образувано като НОХД 322/2019г. по описа на РС Ч. за разглеждане от друг съдия докладчик. С Разпореждане на съдията докладчик делото е насрочено за разглеждане за разпоредително заседание за 05.11.2019г. С Определение от същата дата съда е уважил направеното искане от страна на защитата за прекратяване на производството и връщане на делото на РП Ч., поради което по мотиви изразени в обстоятелствената част е приел, че обвинителния акт не отговаря на изискванията на чл.246 ал.1 от НПК, тъй като в него не са намерили отражение правнорелевантни факти, които са съществени за предмета на доказване, поради което е прекратил производството по НОХД 322/2019г. по описа на РС Ч. на РП Ч. за отстраняване на посочените в определението нарушения.

Срещу това определение на РС Ч. прокурор в РП Ч. е подал частен протест с искане за отмяната му.

С Определение под № 781/16.12. 2019г. постановено по ВЧНД 1270/2019г. на СтОС въззивната инстанция е приела, че протеста е неоснователен и е потвърдила протоколното определение от 05.11.2019г. по НОХД 322/2019г. по описа на РС Ч. С Постановление от 03.01.2020г. на РП Ч. делото е изпратено на следователя при ОСЛО при ОП С.3. за извършване на допълнителни действия по разследването. Разследването по делото е приключено и същото е изпратено на РП Ч. със заключително постановление с мнение "за предаване на съд".

С Постановление от датата 26.02.2020г. на прокурор при РП Ч., ДП е прекратено частично на основание чл.243 ал. 1 т.2 .от НПК в частта му. касаеща осъществени от И. Д. Д. деяния включени в състава на престъпление

по чл. чл. 315, ал. 2 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 309, ал. 2 във връзка с чл. 26 от НК, извършени по отношение на лицата ***, ** поради недоказаност на обвинението.

На 18.05.2021г. е внесен в РС Ч. обвинителен акт от РП Ч..

С Обвинителния Акт обвиняемия Д. е предаден на съд за това че:

В периода 2003г. до 01.06.2014г. в селата: ***, *** и в село Д. всички в обл. С.З. в условията на продължавано престъпление е извършил следните деяния:

на неустановена дата през 2013г. в село О., обл. С.З. чрез измама е склонил Н.М.А. от с.О., обл.С.З. да подпише частен документ -запис на заповед за сумата от 1000 лева със съдържание, което не съответства на волята на подписалия

на неустановена дата през 2010г. в село О., обл. С.З. чрез измама е склонил И. Ю.Ю. от с. О.,обл.С.З. да подпише частен документ- запис на заповед за сумата от 600 лева със съдържание, което не съответства на волята на подписалия

на неустановена дата през 2011г. в село О., обл. С.З. чрез измама е склонил М.В.И. от с О., обл.С.З. да подпише частен документ- запис на заповед за сумата от 2000 лева със съдържание, което не съответства на волята на подписалия

на неустановена дата през 2013г. в село О., обл. С.З. чрез измама е склонил С.А.А. от с. О., обл.С.З. да подпише частен документ - запис на заповед за сумата от 1000 лева със съдържание, което не съответства на - волята на подписалия.

на неустановена дата през 2013г. в село О., обл. С.З. чрез измама е склонил Ш.А.А. от с.О., обл.С.З. да подпише частен документ - запис на заповед за сумата от 1000 лева със съдържание, което не съответства на волята на подписалия.

общо за 64 лица описани с идентичен диспозитив с промяна на имена и данни , за престъпление по чл.315 ал.2 във вр. с ал.1 вр. с чл.309 ал.2 вр. с чл.26 от НК. както и

По обвинение, за това че в периода 24.04.2008г. до 16.01.2014г. в гр.Ч. и в гр.С.З. в условията на продължавано престъпление е извършил следните

деяния:

На 20.05.2008г. в гр. Ч. противозаконно се е ползвал от документ Запис на Заповед пред РС Ч. по Ч.гид.138/2008г., като е знаел, че издателя М.А.К. от с.Г., обл.С.З. го е подписала без намерение да се задължи по него.

На 20.05.2008г. в гр.Ч. противозаконно се е ползвал от документ Запис на Заповед пред РС Ч. по Ч.гид.142/2008г., като е знаел, че издателя С.Г.К. от с.Г., обл.С.З. го е подписала без намерение да се задължи по него.

На 20.05.2008г. в гр.Ч. противозаконно се е ползвал от документ Запис на Заповед пред РС Ч. по Ч.гр.д. 147/2008г., като е знаел, че издателя Р.С.А. от с. Г., обл. С.З. го е подписал без намерение да се задължи по него.

И така с идентичен диспозитив с промяна на имена и данни , за общо 42 лица за престъпление по чл.317 вр.счл.26 от НК.

Внесения пред РС Ч. обвинителен акт е образуван като НОХ с № 173/21г. по описа на РС Ч.. И по чл.43, т.3 от НПК е повдигнат въпроса за промяна на местната подсъдност. С определение № 60073/16.06.21г. по Н.ч.д. 490/21г. по описа на ВКС – 3-то НО е изпратило за разглеждане делото от РС С.З..

Постъпилия обвинителен акт ведно с ДП е образувано като НОХД 1633/2021г. по описа на РС С.З.. С разпореждане № 938/2021г. на съдията докладчик по дело същото е внесено за разглеждане в разпоредително заседание на 09.09.2021г. В Протокол от проведеното о.с.з. предвид направени възражения от страна на защитата и искане на представителя на прокуратурата, съда е приел че има неяснота дали присъда №2/25.03.2019г. постановена по НХД 71/2017г. на РС Ч. е отменена изцяло или само в обжалваната ѝ част поради което делото е изпратено на ОС С.З. за тълкуване на Решение № 121/26.07.2019г. по ВНОХД 1103/2019г. на ОС С.З..

С Определение №260339/10.11.2021г. състав на ОС С.З. е оставил без уважение искането за тълкуване тъй като от диспозитива на решението по делото за допуснато нарушение на процесуалните правила е върнато делото за изготвяне на нов обв. акт, което само по себе си сочи за отмяна на целия съдебен акт.

С ново разпореждане под № 1982 от 24.11.2021г. по НОХД с № 1633/21г. на РС Ст. Загора е насрочено и ново разпоредително заседание за 04.01.2022г. С определение постановено в о.с.з. е прекратено производството по НОХД

№1633/21г. по описа на РС С.З. и делото е върнато на РП С.З. за отстраняване на допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила, посочени подробно в обстоятелствената част на определението. След постановяване на определението на съда и връщане на делото на Прокуратурата с Постановление от 28.02.2022г. издадено от прокурор при РП С.З. - ТО Ч. е постановил прекратяване на досъдебното производство №163ч/2013г. по описа на ОСлС при ОП С.З. водено срещу И. Д. Д. за престъпления по чл.315 ал.2вр. с ал.1вр.с чл.309 ал.2 вр. с чл.26от НК и по чл.317 вр. с чл.26 от НК, поради недоказаност на обвинението.

С Постановление от 30.03.2022г. прокурор при РП С.З. ТО Ч. е постановил връщане на иззетите с протоколи за претърсване и изземване от 18.09.2014г. различни вещи, и документи.

Съгласно разпоредбата на чл.2 ал.1 т. 3 от 30Д0В Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда.

Съгласно чл.4 от 30Д0В отговорността е за всички причинени имуществени и неимуществени вреди, като лихва се дължи от деня на издаденото постановление за прекратяване.

В случая от Прокуратурата са издадени две постановления за прекратяване на досъдебното производството, първото от 26.02.2020г. частично за престъпление по чл.315, ал.2 вр.с ал.1вр.с чл.309 ал.2 вр. с чл.26 от НК по отношение на изброените в същото лица, както и второ от 28.02.2022г. с което се прекратява изцяло по горното обвинение за останалите лица, както и за обвинението по чл.317 вр.с чл.26 от НК изцяло с основание за недоказаност на обвинението.

Ищеца претендира, че му се дължи обезщетение произтичащо от двата акта за прекратяване на наказателното производство срещу него, като в този случай съгласно константната практика на ВКС и ТР №3/22.04.2005г. по т.гр.д. №3/2004г. на ОСГК на ВКС размера на вредите се определя глобално по справедливост като съгл. т.7 на соченото ТР органите на прокуратурата носят отговорност при прекратяване поради недоказаност. Предвид основанието посочено в двете постановления на прокуратурата за прекратяване, считат за основателно искането за присъждане на обезщетение за причинени на ищеца неимуществени и имуществени вреди от Прокуратурата в резултат на цялото

водено наказателно производство против него по всички обвинения за периода от време от 2013г. до 28.02.2022г.

Относно причинените МУ неимуществени вреди:

Трайно установено в съдебната практика е, че разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД изисква конкретна преценка във всеки отделен случай, като унификация и уравниловка не е възможна. Според т.П на ППВС № 4/1968 год. определянето на конкретния паричен еквивалент на обезщетението е въпрос на фактическа преценка, извършена от страна на съда ,с оглед конкретните факти и обстоятелства, както и личността на увредения.

С оглед на горното и изложените конкретни факти за движението на цялото наказателно производство от образуването му до неговото прекратяване с Постановление на РП Ч. и РП С.З. - ТО Ч. преминало през фазите : Досъдебно производство и Съдебни производства пред РС Ч. с две наказателни дела, пред ОС С.З. и пред РС С.З., доверителят му И. Д. Д. е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в психически, емоционални болки и страдания, загуба на самочувствие, притеснение , злепоставяне , несигурност, неспокоен сън, влошаване на здравословното състояние на него и на членове на семейството му, срам и неудобство пред близки, съседни и приятели, негативно отношение от страна хората, посегателство срещу негово и на членове на семейството му имущество, страх за живота , проваляне на бизнеса му и невъзможността икономически да издържа семейството си, което наложило да потърси работа извън страната за период от няколко месеца, допълнително утежнено от разгласяване в медиите за наказателното производство, публичността на предприетите мерки срещу него с изразена показност при извършване на претърсване на дома по местоживееене и другия по постоянен адрес и на леки автомобили, както и твърде неразумния срок в продължение на близо 9 години, от началото на образуването до окончателното завършване/прекратяване на нак. производство като цяло.

Вредите претърпени от доверителят му, така и неговото семейство са обстоятелства по конкретния казус, които съда следва да отчете при определяне на размера на дължимото обезщетение.

Като значими и относими обстоятелства, при определяне на размера на обезщетението по справедливост по чл.52 от ЗЗД е посоченото в практиката на т.11 от ППВС №4/1968г. в ТР №3/22.04.2005г. по тълк.дело №3/2004г. на

ОСГК на ВКС , ТР №1/2022г. от 27.11.2023г. на ОСГК на ВКС и множество решения на ВКС. Паричния еквивалент на моралните вреди , от една страна са обективните обстоятелства свързани пряко с воденото наказателно производство, а от друга емоционалните преживявания , психическото състояние и отражение на воденото наказателно производство върху ищеца и членовете на неговото семейство. Такива обективни критерии са вида на престъплението, за което е повдигнато обвинение, в случая се касае за обвинения за две умишлени престъпления като по чл.317 от НК е предвидено наказание до 2 години лишаване от свобода, по чл.315 ал.2 вр. с чл.309 ал.2 от НК до 3 години лишаване от свобода. Според предвиденото наказание не се касае за тежки умишлени престъпления, но следва да се отчете, че и двете са квалифицирани като продължавано престъпление по чл.26 от НК, като се има предвид че по всяко едно от обвиненията е с отделен диспозитив за 117 лица, респ. за 87 лица, като това неминуемо говори за утежнени обстоятелства, тъй като при множество престъпления съда може да увеличи наложеното общо наказание.

Според практиката на ВКС , лицето търпи вреди от наказателното преследване и за периода от време преди уличаването му, респ. - повдигането на обвинението срещу него, като дори да е образувано срещу неизвестен извършител след като е посочено името на лицето, и вида на престъплението, ищецът търпи вредите от наказателното преследване от момента, в който е узнал за образуваното наказателно производство за конкретното престъпно деяние и от действията предприети срещу него по извършване на предварително събиране на доказателства.

Още с Постановлението за образуване на дос. производство от 13.11.2013г. на л.19 том 1, е посочено, че Досъдебното производство е образувано срещу И. Д. Д. за данни за извършено престъпление по чл.209 ал.1 или ал.2 от НК чл.212 или чл.317 от НК., а накрая изрично е изписано да се привлече Д. към нак.отговорност за извършено престъпление по чл.209 ал.2 вр. с ал.1 от НК и по чл.315 ал.2 вр. с чл.309 ал.2 вр. с ал.1 от НК.

Безспорно ищеца е узнал още с първите писмени обяснения взети от него, впоследствие разпит на 28.11.2013г. вземане на образци за графологична експертиза, тъй като при даването на образци същият следва да научи в каква връзка ги дава.

В този смисъл е трайно установената практика на ВКС посочена в : решение 101/15.02.2024г. по гр.дело № 4714/2022г. на 1У-то ГО на ВКС, решение № 230/04.12.2017 г. по гр. дело № 4874/2016 г. на 1У-то гр. отд. на ВКС, решение №187/13.06.2012 г. по гр. дело № 1215/2011 г. на Ш-то гр. отд. на ВКС, решение №341/05.10.2012 г. по гр. дело № 1310/2011 г. на 1У-то гр. отд. на ВКС, решение №353/06.11.2015 г. по гр. дело 892/2015г. на 1У-то гр. отд.на ВКС, решение №397/26.11.2015 г. по гр. дело № 6047/2013 г. на 1У-то гр. отд. на ВКС).

Относно причинени имуществени вреди:

Според чл.4 от ЗОДОВ държавата отговаря и за всички имуществени вреди, които са причинени на лицето.

Според практиката на ВКС по дела по ЗОДОВ и тъй като в наказателното производство не се присъждат адв.възнаграждение за ползваната от лицето/обвиняем, респ.подсъдим защита, то за изплатените суми може да се претендира като имуществена вреда при водене на иск за вреди.

В хода на воденото срещу ищеца наказателно производство същия е ползвал адвокатска защита, както в досъдебното производство №163-ч/2013г. на ОСЛО С.З., така и при съдебните производства пред РС Ч., РС С.З. и ОС С.З. изплатени 3 800лв./три хиляди и осемстотин лева/, адвокатско възнаграждение, която сума претендира да му бъде заплатена, ведно със законната лихва от деня на увреждането, прекратяване на нак.производство, до окончателното ѝ изплащане.

МОЛЯТ да се приеме за разглеждането му настоящия иск и като се съдът се увери в неговата допустимост и основателност съдът да постанови съдебно решение, с което да ОСЪДИ

ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ л-р, София-1000, бул. "Витоша" № 2 да заплати на ищеца И. Д. Д. ЕГН *** с постоянен адрес ***, настоящ адрес с.О., Община Ч., обл.С.З., представляван от адв.П. Г. АК С.З., вписана с личен №1000025560 с Адреса за призоваване и съобщения по делото: чрез адреса на кантората на адв.П. С. Г.- гр.С.З. ул "Св.Княз Борис I" № 98 ап.6 сума в размер на 100 000 /сто хиляди/ лева представляваща парично обезщетение за претърпени неимуществени вреди по чл.2, ал.1, ал.2 т.3 от ЗОДОВ като пряка последица от повдигнатите срещу него обвинения в извършени престъпления по чл. 315, ал.2 вр. с ал.1 вр. с чл.309 ал.2 вр. с чл.26

от НК и почл.317 вр.с чл.26 от НК " от НК по ДП № 163-4/2013г. по описа на ОСЛО при ОП гр.С.З., прекратено частично с Постановление за прекратяване на наказателно производство от 26.02.2020г. на районен прокурор при РП Ч. и изцяло в останалата част с Постановление за прекратяване на наказателно производство от 28.02.2022г. на прокурор при РП С.З. ТО Ч. поради недоказаност на обвиненията, ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането прекратяването до окончателното изплащане.

ПРОКУРАТУРАТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ_гр. София-ЛЛОО. бул, "Витоша" № 2 да^ заплати на ищеца И. Д. Д. ЕГН *** с постоянен адрес ***, настоящ адрес с.О., Община Ч., обл.С.З., представляван от адв.П. Г. АК С.З. вписана с личен №1000025560 с Адрес за призоваване и съобщения по делото: чрез адреса на кантората на адв.П. С. Г.- гр.С.З. ул."Св.Княз Борис I" № 98 ап.6 сума в размер 3 800лв. /три хиляди и осемстотин /лева представляваща имуществени вреди, изплатени адвокатски възнаграждения , за осъществена защита в наказателното производство, ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането прекратяването на същото до окончателното изплащане.

МОЛЯТ да им се присъдят направените по делото разноски пред настоящата инстанция , внесена д.т. 10.00 лв. и договорено и изплатено адв.възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 06.11.2024г. в размер на 8 700 лева.

Предявеният иск е процесуално допустим, родово и местно подсъден на настоящия ОС-С.З., исковата молба е редовна, отговаря на изискванията по чл.127, чл.128 и чл.129, ал.1 от ГПК/2008г./, и не са налице пречки по смисъла на чл.129, ал.2-6 и чл.130 от ГПК. Внесена е и дължимата ДТ от 10 лева по сметката на ОС-С.З. съобразно чл.2а., ал.1, т.1 от Тарифата за ДТ, които се събират от съдилищата по ГПК, както и дължимата ДТ за изпращането на преписите от ИМ и приложенията към нея по чл.102з., ал.3 от ГПК.

След изпълнение на процедурата по размяна на книгата по чл.131, ал.1 от ГПК/2008г./, в рамките на законния 1- месечен срок по чл.131, ал.1 от ГПК/2008г./, ответникът Прокуратурата на РБ е подала писмен отговор по реда на чл.131, ал.2-3 и чл.132 от ГПК/2008г./.

Със същият писмен отговор твърдят, че във връзка с получените в Окръжна прокуратура - С.З. искова молба и приложения към нея, подадени от И. Д. Д. по гр.д. с № 145/2025г. по описа на ОС-С.З., на основание чл.131 от

ГПК от името на Прокуратурата на РБ представям следния отговор:

Предявен е иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ срещу Прокуратурата на РБ за заплащането на обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди в размер на 100 000 лева и имуществени вреди в размер на 3 800 лева, претърпени от незаконно обвинение за престъпления, за които наказателното производство е прекратено от Прокуратурата, ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането, както и направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 8700 лева и държавна такса 10 лева.

Становище на прокуратурата по допустимостта на исковата претенция:

Предявеният иск е допустим, тъй като съобразно твърденията в исковата молба, е налице незаконно повдигане на обвинение. При тези данни от формална гледна точка е осъществен фактическия състав за отговорност на държавата по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ.

Становище на прокуратурата по основателността на исковата претенция:

ОСПОРВАТ изцяло предявения иск като недоказан по основание и размер. Тежестта на доказването лежи върху ищеца и той следва да представи доказателства в подкрепа на фактическите твърдения в исковата молба, както и за наличието на пряка причинно-следствена връзка между изброените неимуществени и имуществени вреди и обвиненията. В случая не са ангажирани доказателства, които да установят действително търпени вреди като пряк и непосредствен резултат от действия на Прокуратурата.

Недоказани са и твърденията на ищеца за вреди от воденото наказателно производство срещу него, изразяващи се в психически и емоционални болки и страдания, загуба на самочувствие, притеснение, злепоставяне, несигурност, неспокоен сън, влошаване на здравословното състояние на него и на членовете на семейството му, срам и неудобство пред близки, съседи и приятели, негативно отношение от страна на хората, посегателство срещу негово и на членове на семейството му имущество, проваляне на бизнеса му и невъзможността икономически да издържа семейството си, което наложило да потърси работа извън страната, допълнително утежнено от разгласяване в медиите за наказателното производство, публичност на предприетите мерки срещу него с изразена показност при извършване на претърсване на дома му и на леки автомобили, както и твърде неразумния срок на наказателното

производство- близо 9 години.

Ищецът не е представил доказателства и за съществуващата пряка причинна връзка между тях и дейността на длъжностни лица при Прокуратурата на Република България. Не са представени доказателства органи на Прокуратурата на Р.България да са извършвали спрямо последния действия извън правно регламентирани в хода на наказателното производство. Твърденията за публичност на предприетите мерки срещу ищеца, изразяващи се в показност при извършване на претърсванията, са несъстоятелни и в колизия с въведените от законодателя императивни процесуалните правила, регламентиращи този способ на доказване, според които съгласно чл.163 ал.1 от НПК и чл.162 ал.1 от НПК претърсване и изземване следва да се извършва през деня и в присъствието на поемни лица.

По отношение на ищеца в нито един момент от наказателното производство не е била налагана мярка за неотклонение или мярка за процесуална принуда.

Твърдяната в исковата молба продължителност на наказателното производство- близо 9 години, не е равнозначна на наказателна репресия срещу ищеца и не се подкрепя от ангажираните доказателства. Ищецът е бил привлечен като обвиняем с постановление от 12.04.2016г., а наказателното производство е било изцяло прекратено с постановление от 28.02.2022г., което сочи на продължителност по- малко от 6 години.

Въпреки времетраенето на наказателното производство, изложените обстоятелства в исковата молба не сочат на необичайно претърпени неудобства. Както бе посочено по- горе, спрямо ищеца не са били налагани никакви мерки за неотклонение и за процесуална принуда, което се подкрепя и от сочените от ищеца обстоятелства за свободното му пътуване и пребиваване в чужбина през 2018г., когато вече е бил привлечен като обвиняем. Повдигнатите обвинения по чл.315 и чл.317 от НК не са за тежки престъпления по смисъла на чл.93 т.7 от НК.

Продължителността на съдебната фаза в процеса и проведените многобройни съдебни заседания не следва да ангажират отговорност на Прокуратурата. Първият обвинителен акт е бил внесен в съда на 25.10.2016г.- само 6 месеца след повдигане на обвинение на ищеца на 12.04.2016г. В периода на съдебната фаза делото се е намирало в съда и други правни

субекти, различни от ответника, са били отговорни за своевременното разглеждане и решаване на делото. Признаването на ищеца за виновен с присъда от 25.03.2019г. по НОХД № 72/2017 на РС- Ч. е обстоятелство, което налага извод, че ако в процесния период са търпени вреди, то те не са единствено и само в резултат на актове и действия на органи на Прокуратурата на РБ. Възразяваме и срещу претендираните вреди от публикациите в пресата, които не са били извършени със знанието и съгласието на Прокуратурата, нито пък начина на интерпретиране на наказателното производство в медиите би могъл да ангажира отговорността на Прокуратурата. Приложенията към исковата молба публикации не съдържат изявления на органите на Прокуратурата на РБ. Посочени са инициали на извършителя, но не и пълни негови имена. За вреди от действия на трети лица не следва да се ангажира нейната отговорност.

Оспорват като неоснователни и недоказани претендираните от ищеца вреди от влошаване на здравословното състояние на ищеца. Приложената медицинска документация (предимно резултати от кръвни изследвания), не доказва наличието на причинна връзка между здравословното състояние на ищеца и процесите обвинения.

Претендираното обезщетение за неимуществени вреди в размер на 100 000 лева е изключително завишено и не съответства на принципа за справедливост по чл.52 от ЗЗД, на икономическия стандарт в РБ, нито на трайната съдебна практика по аналогични случаи (включително и тази на ЕСПЧ), поради което ОСПОРВАМЕ иска по размер като прекомерно завишен.

Според възприетото в т.П на ППВС № 4/1968г., въпрос за фактическа преценка, с оглед конкретните факти и обстоятелства, както и личността на уредения, е определянето на конкретния паричен еквивалент на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно константната съдебна практика, размерът на обезщетението за неимуществени вреди е свързан с критерия за справедливост, дефиниран в чл.52 ЗЗД, като справедливостта не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретни обстоятелства. В случаите на причинени неимуществени вреди по чл.2, ал.1 ЗОДОВ, от значение е как обвинението в извършване на престъпление се е отразило върху здравето, личния живот, чувствата, честта и достойнството на уредения. Паричното обезщетение за моралните вреди следва да съответства

на необходимото за преодоляването им и не е проява на справедливост, а е в дисхармония със справедливостта, определяне на парично обезщетение по-голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди (Решение № 832/120.12.2010г., н.д.№ 593/2010г., IV ГО на ВКС).

Претендираното обезщетение за неимуществени вреди не е съобразено с икономическия стандарт в страната. Дори при използване само на един икономически обективен критерий- официалните данни на НСИ за среден годишен доход на лице, който за 2013г. е бил 4814 лева, за 2016г.- 5167 лв., за 2020г.- 7705лв., към 2021г.- 9008 лв., е видно, че ищецът претендира обезщетение, равняващо се на близо 20- годишен доход на лице за страната към този период, който размер е в разрез с принципа на обезвреда по смисъла на ЗОДОВ.

Претендираното обезщетение за имуществени вреди в размер на 3 800 лв. е недоказано по основание и размер- приложените писмени доказателства удостоверяват уговорено възнаграждение в общ размер до 3 300 лв., като липсват писмени доказателства за реално заплатени адвокатски хонорари- освен фактура и вносна бележка за изплатени 600 лева на 26.04.2016г. Освен това не са ангажирани доказателства за обема на извършените действия с участие на упълномощен адвокат на съответната фаза на наказателното производство, както и че договорите за правна помощ и документите за извършено плащане се намират в кориците на делото.

Възразяват срещу искането за присъждане на законна лихва върху обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди, считано от деня на увреждането, без да е посочена конкретна дата. Исковата молба по отношение на акцесорните претенции е нередовна и не отговаря на изискванията на чл.127 от ГПК, поради което същата следва да бъде оставена без движение в тази й част.

Възразяват и срещу претендираните разноски за адвокатското възнаграждение като прекомерно завишени, доколкото делото не се отличава с голяма фактическа и правна сложност.

Възразяват и срещу претендираните разноски за адвокатското възнаграждение като прекомерно завишени, доколкото делото не се отличава с голяма фактическа и правна сложност.

Представените с исковата молба писмени доказателства, подробно

описани в раздела “доказателства” – подраздел I. /на лист 17 и 18 от исковата молба/ са процесуално допустими, относими към разглеждания спор и са били надлежно приети като такива по делото по реда на чл.178- чл.186 от ГПК/2008г./. По искането за допускане и на гласни доказателства, а именно да се допуснат до разпит тримата свидетели при условията на довеждане от него ищеца, които ще установяват преживените от ищеца болки и страдания, - неимуществени вреди, съдът е намерил същото искане за основателно и относимо към делото, поради което това искане също е било надлежно уважено.

Относно разпределението на доказателствената тежест, съдът счита, че ищецът следва да установи и докаже твърденията си изложени в исковата му молба, а ответникът следва да докаже и да установи всички свои оспорвания и възражения, изложени в писмения му отговор.

Предявеният иск е процесуално допустим, родово и местно подсъден на настоящия ОС-С.З., исковата молба е редовна, отговаря на изискванията по чл.127, чл.128 и чл.129, ал.1 от ГПК/2008г./, и не са налице пречки по смисъла на чл.129, ал.2-6 и чл.130 от ГПК. Внесена е и дължимата ДТ от 10 лева по сметката на ОС-С.З. съобразно чл.2а., ал.1, т.1 от Тарифата за ДТ, които се събират от съдилищата по ГПК.

Във връзка с Исковата молба контролиращата страна Окръжна прокуратура- С.З. на основание чл.131-132 от ГПК/2008г./ е подала писмен отговор. В него се посочва, че според ОП- С.З. искът е допустим, но по същество е неоснователен или алтернативно изразяват становище, че размерът на претендираното обезщетение е прекалено завишен и следва да бъде значително намален.

В същият писмен отговор ОП-С.З. счита, че предявения срещу ответника иск за имуществени и неимуществени вреди от ищеца се явява допустим, но не е доказан по основание и размер, по съображенията, подробно изложени в писмения отговор. Твърди, че не са налице доказателствата, които да установяват действително претърпените вреди като пряка и непосредствена последица от обвинението. Твърди, че се явяват и недоказани твърденията за влошено здравословно състояние на ищеца по причината на повдигнатото от ответника обвинение. Също твърди, че иска за неимуществените вреди се явява прекалено завишен. В тази връзка моли иска да бъде отхвърлен като

недоказан или евентуално съдът да намали размера на претендираното обезщетение.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност във връзка със становищата и доводите на страните намира за установено следното:

Ищецът И. Д. Д. е български гражданин, който извършва дейност с различни търговски дружества и контрахенти.

Наказателното производство, водено срещу И. Д. Д. е протекло по следния начин:

Ищецът И. Д. Д. е бил обвиняем по досъдебно производство с №163ч./2013г. по описа на ОСЛО при ОП С.З., преписка под № 985/2013г. по описа на РП Ч., образувано със съответното постановление на Районна прокуратура-Ч. от датата 13.11.2013г. срещу ищеца Д. за престъпление по чл.209, ал.1 и ал.2., чл.212, ал.1 или вр. чл.317, ал.1 от НК.

В случая с Постановление от датата 26.02.2020г. на Районен прокурор при Районна прокуратура гр.Ч. е прекратено частично досъдебно производство №163ч/2013г. по описа на ОСЛО при ОП С.З., преписка с № 985/2013г. по описа на РП Ч. в частта му касаещи осъществените от ищеца и обвиняем И. Д. Д. деяния, включени в състава на престъплението по чл.315 ал.2 във вр. с ал.1 във вр. с чл.309 ал.2 вр. с чл.26 от НК. конкретно : „ че обвинението срещу И. Д. Д. в частта му, касаеща всички описани в постановлението случаи не е доказано по безспорен и несъмнен начин, така, както изисква разпоредбата на чл.303 ал.2 от НПК” с правно основание чл. 243, ал.1 т.2 и ал.3 от НПК.

С ново Постановление от датата 28.02.2022г. на Прокурор при Районна прокуратура С.З. – ТО Ч. е прекратено досъдебно производство №163ч/2013г. по описа на ОСЛО при ОП С.З., преписка с № 985/2013г. по описа на РП Ч., водено срещу И. Д. Д. за престъпления по чл.315, ал.2 вр. с ал.1 във вр. с чл.309 ал.2 вр. с чл.26 от НК и по чл.317 във вр. с чл.26 от НК. Като основание за прекратяване е посочено : „ че обвинението срещу И. Д. Д. в частта му, касаеща всички описани в постановлението случаи не е доказано по безспорен и несъмнен начин, така, както изисква разпоредбата на чл.303 ал.2 от НПК, от което следва, че и умисъла на И. Д. не е доказан” Посоченото правно основание за прекратяване по чл. 243, ал.1 т.2 от НПК, и в двата случая по посочените по горе постановления на Прокуратурата налага извода, че когато

деянието не е доказано, се приравнява на това, че то не е извършено от лицето. Като се има предвид разпоредбата на чл.5 ал.1 от ЗОДОВ , и че увреждането не е поради изключителна вина на ищеца И. Д. , както и че по силата на чл.4, ал.1 от ЗОДОВ държавата отговаря за всички причинени неимуществени и имуществени вреди, то в случая исковете са основателни. Така причинените вреди са в причинна връзка с воденото наказателно производство /като цяло досъдебно и съдебни дела във всичките му фази/ срещу ищеца. В случая Прокуратурата на Република България спрямо която са насочени исковете в размер на 100000 лв. неимуществени вреди и 3 800лв. имуществени вреди следва да носи отговорност за заплащането им. Прокуратурата не доказва, нито че има виновно поведение от страна на ищеца, нито че твърдяните в исковата молба вреди са причинени от действия на друго лице или са от други наказателни производства срещу ищеца, в Прокуратурата също така , не доказва, че вредите описани в исковата молба не са причинна връзка с незаконосъобразното обвинение, внесените обвинителни актове/няколко на брой/ Предвид изразеното по-горе считаме, че исковете са основателни. Ищеца представи с исковата молба писмени доказателства приети от съда като относими и допустими. Бяха приложени материалите по воденото ДП и съдебни дела, разпитани съответните свидетели и изслушана съдебно-медицинска експертиза . От страна на Прокуратурата не бяха ангажирани и представени доказателства, поради което съдът счита, че направените оспорвания с отговора, в с.з. и в окончателното становище по същество за останали недоказани и неоснователни.

Относно претенцията за неимуществени вреди: Според трайно установено в съдебната практика на ВКС и съдилищата в страната вкл.тази на ОС С.З. е, че разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД изисква конкретна преценка във всеки отделен случай, като унификация и уравниловка не е възможна. Според т.ІІ на ППВС под № 4/1968 год. Определянето на конкретния паричен еквивалент на обезщетението е въпрос на фактическа преценка, извършена от страна на съда, с оглед конкретните факти и обстоятелства, както и личността на увредения. За установяване на размера на вредите причинени на ищеца следва да се имат предвид доказателствата събрани по настоящето дело. Установено бе по безспорен начин, че незаконосъобразното и неоснователно повдигнати обвинения на ищеца, са такива по чл.315 ал.2 във вр. с ал.1 във вр. с чл.309 ал.2 вр. с чл.26 от НК и по чл.315 ал.2 вр. с ал.1 във вр. с чл.309 ал.2

вр. с чл.26 от НК и по чл.317 във вр. с чл.26 от НК е за умишлени престъпления, за което се предвижда наказание лишаване от свобода до 2 и до 3 години по всяко едно от двете обвинения. В случая обаче следва да се има предвид, че обвинението е за продължавано престъпление, както и предвид, че се касае за изброени множество случаи при налагане на наказанието лишаване от съда може да увеличи същото, както и да наложи допълнителни санкции. Въпреки че в делото при разглеждане пред съда не са предявени за разглеждане граждански искиове от страна на лицата-свидетели квалифицирани и като пострадали, то такава потенциална възможност е съществувала, в периода при водене на досъдебното производство, което допълнително е предизвикало стрес у ищеца, което се установява по делото. Неправилно Прокуратурата твърди, че вредите които е претърпял ищеца са с начало от момента на привличането му като обвиняем, като се има предвид, че още с образуването на делото, с Постановление за образуване на дос. производство от 13.11.2013г. на л.19 том 1, е посочено, че Досъдебното производство е образувано срещу И. Д. Д. за данните за извършено престъпление по чл.209 ал.1 или ал.2 от НК чл.212 или чл.317 от НК., а накрая изрично е изписано да се привлече Д. към нак.отговорност за извършено престъпление по чл.209 ал.2 вр. с ал.1 от НК и по чл.315 ал.2 вр. с чл.309 ал.2 вр. с ал.1 от НК, тъй като ищеца е узнал за това още с първите писмени обяснения взети от него , както и разпита му на 28.11.2013г. вземане на образци за графологична експертиза. Поисканите образци за сравнително изследване са неправомерно извършени в нарушение на чл.146 от НПК, тъй като към онзи момент досъдебното производство е образувано за извършено престъпление от И. Д., без да е привлечен като обвиняем, а от неговите съпруга, син и дъщеря в нарушение на чл.146 ал.2 от НПК. Тези действия са извършени още в началото на образуване на Дос.производство , а последващите такива на извършване на обиск едновременно в 3 имота на И. Д. в присъствието на неговата съпруга, на сина му и той лично са дали трайно отражение върху психичното, емоционално състояние , повлияли са върху цялото семейство.

Според трайно установената практика на ВКС посочена в: решение под № 101/15.02.2024г. по гр.дело № 4714/2022г. на IV-то ГО на ВКС, решение № 230/04.12.2017 г. по гр. дело № 4874/2016 г. на IV-то гр. отд. на ВКС, както и останалите такива посочени в исковата молба се приема, че вредите се търпят

от действията на всички лица, извършени във връзка с началото, провеждането на разследването събирането на доказателствата до крайния завършек на незаконното обвинение. В този смисъл съдът намира, че действително ищеца и неговото семейство са били подложени на стрес и негативни преживявания , представляващи вреди , които подлежат на съответното възмездяване от първоначалните действия извършени с разпити , вземане на сравнителен материал от ищеца и неговите близки. При определянето на конкретния размер на обезщетението за неимуществени вреди са от значение вида и тежестта на отделните негативни изживявания на пострадалия в личен, семеен и професионален план. Повдигането на незаконното обвинение спрямо ищеца само по себе си е увреждащо действие, тъй като засяга неговия личен живот, авторитет и достойнство на човек, гражданин и обществена личност. Той търпи тези негативни преживявания от момента на извършване на процесуално следствени действия до момента на прекратяване на наказателното производство.

По делото в тази насока са били разпитани трима свидетели , които дават показания за негативните преживявания на ищеца и как незаконното обвинение се е отразило негативно на физическото здраве, психиката му, на контактите и социалния му живот. В показанията си св.И. Т.И. казва, че познава ищеца от 1998г., тъй като двамата са създали сдружение на мобилните оператори и го познава добре. Знае за наказателното дело и е бил разпитван като свидетел по него, като му е известно, че същото е приключило преди две години. Знае че в направата на кабелна телевизия ищеца е вложил лични средства и предвид започналото наказателно производство не ги е възвърнал, като началото на наказателното производство е започнало от 2013-2014г. и е продължило до преди две години, тоест около 10 години. Наказателното дело било за това, че И. Д. е искал да събере пари от абонатите, които често се възползвали от това да не плащат...Когато започна наказателното производство много зле му се отрази.Преди беше много активен.. В един момент стана много пасивен, много затворен, притеснен, даже на моменти неадекватен.Бях му се обадил за нещо, той имам чувството, че не е на този свят, както се вика. Много зле му се отрази... Това си е доста сериозно от чисто психически и морален удар срещу него.....Неприятни ситуации не само със съседите, да те изкарат сутринта на двора пред семейството ти, заедно със семейството не е много приятно.Говоря за обиските. Също и за отношенията

от ответната страна. Доколкото знам имаше поражения на автомобила си и закани вербални. Тези, за които говоря са от ромски произход. В Народното събрание сме ходили заедно с него. След този случай не виждах човекът, с който можем да отидем и да свършим работа. Не е както преди, но това му тежи. Тежко му е. Не го е преживял. Това е доста сериозен удар и по здравето и по психиката му и по имиджа му. Беше принуден да прекрати бизнеса. На цялото семейство се отрази това нещо. Това си е семеен бизнес, защото всички участваха в бизнеса. В показанията си св.Д.И.Д., който е син на ищеца казва, че е пряк свидетел от началото на делото до настоящия момент. ..Първо него извикаха на разпит в Прокуратурата, след това майка ми, сестра ми и аз бяхме там. Разпитаха ни. Дадохме графологична експертиза за почерка. Точно два дни преди рождения ден на майка ми се изсипаха полицаите на обиск в О.. Правиха обиск на едната къща. Той нямаше как да присъства в О. и в С.З., тогава аз бях в С.З.. Тогава взеха всички видове документи, договори с абонатите и по този начин реално блокираха неговата възможност да си вземе парите от абонатите, които му дължаха. Тогава ромите като разбраха, че се води дело срещу баща ми почнаха с набезите си. Тогава той караше колата на сестра ми. Бяха я изпонадрали цялата, счупиха и прозорец... Идваха същите роми пред блока, обиждаха, всякакви видове работи. Всички съседи гледаха накриво, сякаш сме някакви престъпници... Даже във Фейсбук имаше коментари, имаше и закани от ромите да се събират с брадвите и да дойдат да се саморазправят с него, с нас. И тогава се наложи да отидем да живеем в къщата на село. Там пак имаше проблем с колата. Бяха нарязали четирите гуми и счупен прозорец.... Баща ми се промени драстично.. Стана съвсем друг баща. Преди това в къщи имаше шеги, закачки, майтапи, усмивки. От тогава това нещо го няма. Даже съм го виждал в градината седнал на стола и стои забит в една точка гледа. Голям човек да го видите да реве не е много о кей.. Оттогава майка ми преди една година й махнаха злъчката. тъкмо я закрепихме и започна делото. Тя много се притесни. Като чуе за съд и започва да изпада в истерия. И до ден днешен си е още така. След това получи диабет втора степен. Даже година две това й окапаха всички зъби. Татко ми след година две му се възпали злъчката И на него операция. От притеснение да не стане нещо и той диабет втора степен получи. Сестра ми имаше проблем със щитовидната жлеза. Тя се стресна по време на обиска, когато нахлуха в къщи. ... От тогава на мен главата ме цепи почти ден през ден. Постоянно бухам обезболяващи.

Баща ми драстично се промени този човек. Постоянно имаше шеги майтапи като се приберем. Тогава бяхме всички в траур. Тогава влизаме гледаме се я някой нещо да не каже, да се скараме Съседите и в С.З. и в селото всички шушукаха, говориха против нас. До ден днешен майка ми не излиза от къщи. Притеснява се какво щели да кажат комшии, съседи, приятели. То даже и аз имах проблеми с приятели. Щом баща ми е престъпник, сигурно и аз съм престъпник. Бизнесът ни фалира. Той приключи. Тогава даже той замира да работи в А., за да преживяваме. Отиде в ***. Като прекратиха делото положението замяза в къщи. Иначе 10 години в къщи агония, страх, притеснение, парични загуби, материални загуби.. Стрес и притеснения и болести. Свид.К.Х. казва, че се познава с И. и семейството му, повече от 30 години, тъй като съпруга ѝ и ищеца били във въртолетния полк. Живеели в С.З., като апартаментите им са един срещу друг. Били близки и в добри отношения. Като се пенсионира ищеца получил и обезщетение и вложил всичките си средства да прави телевизия. Разказва как е станала свидетел, на посещение на роми, пред апартамента на ищеца в С.З., които го търсели и се заканвали, че ще го намерят. Заминали да живеят на село, защото били принудени, за да се махнат от тази обстановка, която била много тежка и непоносима. Съседите говорели, На тях много им се отразило. Н. плачела, тормозела се, много се страхували, защото ромите били непредсказуеми. Ищеца идвал само набързо да вземе пощата. Ищеца се срамувал от общественото мнение и най вече от съседите. В блока живеели все хора, които са били военнослужащи във въртолетния полк и всички се познавали. Описва ищеца като трудолюбив, всеотдаен, човек, който иска винаги да помогне и се раздава, преди бил усмихнат шегувал се. Като започнало делото косата му побеляла. Жена му Н. получила стрес. Окапали ѝ зъбите. И двамата били с диабет, И. на инжекции, а Н. на хапчета. И. казвал: „Не знам кога ще свърши този ад, в който се намираме. Много мъки изкараха, Не помня колко години, може би 10 или 12. Тогава някъде 2012-2013г. да е било. По късно ищеца заминал за А. да работи. Разбрала, че делото е прекратено. Но това което им нанесло това дело здравословно и на семейството, то им стига. От показанията и на тримата свидетели, взаимно допълващи се установи по безспорен начин, че причинените вреди са извън обичайните такива и са повлияли върху поведението, работата, емоционалните преживявания върху промяната на начина на живот не само на ищеца и но са дали отражение и

върху начина на живот на цялото семейство.

Според заключението не съдебно психиатричната експертиза в конкретния случай негативните преживявания у ищеца са настъпили по психогенен път т.е. по пътя на психотравмата, предизвикана от воденото срещу него продължително наказателно производство. Към настоящия момент, пълноценното личностово, професионално и социално функциониране на ищеца е трайно променено, налице е и социално отдръпване загуба на интереси у него, апатия и безперспективност. Считат, че иска се явява основателен и по размер, тъй като ищеца е установил и доказал описаните в исковата молба негативни преживявания и отражението на воденото срещу него наказателно производство, което е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилите унижения страх, промяна в личностното поведение за ищеца и за неговото семейство, преживения страх, ограничения в контактите, срам от съседни и познати. Наложило се е промяна на местоживеенето, промяна в ежедневието, несигурност, увреждане на имущество. Ищеца е преживял загуба на средства, финансови проблеми, загуба на бизнес. Фактическите и правни действия предприети от страна на прокуратурата довели до значителна промяна в личността не само на ищеца, но тези действия са били упражнени и срещу останалите членове на семейството и това е оставило трайно отражение върху живота и бъдещето им.

Причинно следствената връзка между увреждането и незаконосъобразното обвинение са налице. Ищеца с поведението си на практика не е възпрепятствал и не е повлиял върху продължителния срок на развитие на делото. От приложените многократни искания за удължаване на срока на разследване се вижда, че са използвани едни и същи пасажи и аргументи месеци наред, без да са извършвани ефективни действия. Забавянето и неразумно дългия срок на воденото наказателно производство се дължи единствено на забавяне от страна на прокуратурата. Според практиката на ВКС и както в случая твърдим в исковата молба около 10 години продължаване на наказателното производство по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ е въведен и дългият, несъобразен с разумния срок период на наказателното преследване и съдът по иска по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ установи допуснатото нарушение на правото по чл. 6, § 1 КЗПЧОС, това предполага по-висок размер на обезщетението. В чл. 2б, ал. 2 ЗОДОВ са посочени примерно критериите,

въз основа на които съдът прави преценката за нарушението на правото по чл. 6, § 1 КЗПЧОС. Адресатите на вземането по чл. 2б ЗОДОВ са същите частно-правни субекти, които са носители на правото по чл. 6, § 1 КЗПЧОС. Поради това се прилагат стандартите в практиката на ЕСПЧ по делата по чл. 6, § 1 КЗПЧОС. С оглед на съдържащите се в делото доказателства Молим съда да приеме, че обезщетението следва да се определи и след като съда приеме, че срока за воденото срещу И. Д. наказателно производство е неразумно продължителен за времето от първоначално предприетите срещу него и членовете на семейството му процесуални действия до окончателното приключване с второто постановление за прекратяване от 28.02.2022г. Считаме, за неправилно становището на прокуратурата от кой момент се дължи присъждане на обезщетението. Практиката на ВКС е унифицирана като това задълбочено е обсъдено в Определение № 50229 от 15.05.2023 г. по гр. д. № 3383 / 2022 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение , според което Постановлението за прекратяване поражда действие от момента на постановяването му и от този момент се дължи законна лихва върху присъденото обезщетение за вреди по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ. Мотивите са следните: Прокурорският акт за прекратяване на наказателното производство не влиза в сила, дори когато е съобщен на всички засегнати лица по чл.243, ал.4 НПК, защото може служебно да бъде отменен от по-горестоящия прокурор, когато не е обжалван, а когато е обжалван, определенията на съда подлежат на проверка по реда на глава 33 НПК – възобновяване на наказателни дела. В този смисъл е и разрешението, прието в отговор на правен въпрос в решение № 197 /17.05.2011 г. по гр.д. № 1211 /2010 г. на ВКС, III г.о.. Като се позовава на разпоредбите на чл.243, ал.9 (сега ал.10) и ал.5 (сега ал.6), т.1 и т.2 НПК съставът на ВКС обосновава отговора, че от цитираните разпоредби е видно, че прокурорският акт за прекратяване на наказателното постановление не влиза в сила, дори когато е съобщен на всички засегнати лица по чл.243, ал.3 (сега ал.4) НПК и не е обжалван, защото може служебно да бъде отменено от по горестоящ прокурор, ако не е обжалвано. Следователно, стабилитетът на постановлението за прекратяване на наказателното производство в смисъла на т.4 на ТР № 3 /22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС, като основание за възникване отговорността на държавата за вреди от незаконни действия на правозащитни органи, изисква то да е съобщено на лицето, което претендира вредите по реда на чл.2, ал.1 ЗОДОВ и лицето да не

е поискало наказателното производство да продължи и то да завърши с оправдателна присъда. При обсъждане на справедливия размер молим съда да има предвид , че неимуществената вреда представлява сериозно засягане на личността и достойнството на едно лице, изразява се в търпението на болки и преживявания от негова страна.

При съобразяването на съда с конкретната личност, която е засегната, начинът, по който тя е преживяла случилите се събития и отраженията, които те са оказали върху нея и при съобразяване преди всичко на визираното в разпоредбата на чл.52 от ЗЗД , и т.11 на ППВС №4/68г. Също така , както бе посочено задължително се отчита общата продължителност и предмета на наказателното производство, поведението на страните и на техните представители, поведението на останалите субекти в процеса и на компетентните органи, личността на увредения, вкл. и всички други факти, които имат значение по смисъла на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, размерът на обезщетението за неимуществени вреди трябва да е съобразен с обществения критерий за справедливост, който винаги се основава на конкретни факти и на индивидуалната преценка за стойността, която засегнатите блага са имали за притежателя си. Принципът на справедливост изисква в най-пълна степен обезщетяване на реално претърпените вреди от увреденото лице, които обхващат всички аспекти в промяна на неговия живот битие, емоционално и здравословно състояние.

В този смисъл настоящият съдебен състав счита, че иска в размера на 100000лв. е частично основателен, до размера на сумата от 50 000 лева, и като такъв, законосъобразен , доказан, поради което съда следва да постанови Решение, с което да го уважи до този размер, като в останалата му част в размера на претендираните от ищеца 100 000 лева да го отхвърли.

Относно претенцията за имуществени вреди: Ищеца е предявил иск съда да присъди и сумата от 3800 лв., представляващи обезщетение за имуществени вреди, изплатените адвокатски възнаграждения в наказателното производство. Невярно е твърдението на прокуратурата, че този иск е изцяло недоказан, поради това, че липсват доказателства за реално изплатени суми с изключение на 600 лв., за които има представена и фактура. Във всички представени към исковата молба договори за правна помощ е отбелязано за какво процесуално действие са изплатени по кое дело, което напълно съвпада

с водените срещу ищеца дела. Освен това е отбелязано, че този размер на възнаграждение за ползваната адвокатска защита е изплатен. След като отбелязването в договорите е налице, то тогава е изпълнено изискването на т. 1 от Тълкувателно решение от 06.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. с № 6/2012 г. ОСГТК, според което , това е достатъчно основание да се приеме , че адвокатското възнаграждение е изплатено и следователно следва да бъде присъдено от съда. Предвид това и при наличието на безспорните доказателства иска за присъждане на имуществени вреди в размер на 3 800лв. се явява изцяло основателен и доказан, поради което съда следва да постанови съдебно решение, с което да го уважи изцяло.

При това положение и с оглед обема на доказателствата, броя на проведените съдебните заседания и реално осъществената защита, претенцията за обезщетението за имуществените вреди в размер на сумата от 3800 лева е явно основателна и доказана и следва да бъде уважена, ведно със законната лихва от датата на влизане в сила на оправдателната присъда.

Следва да се присъдят на ищеца и направените разноски по делото платена д.т. и адвокатско възнаграждение по настоящето производство. Считат за неоснователно възражението на прокуратурата за прекомерност на същото за неоснователно. Така определение размер на възнаграждение за един адвокат е в рамките на посочения такъв в Наредба №1 за адвокатските възнаграждения уговорен между страните съобразно общия размер на исковете валиден към момента на подписване на договора за правна защита и съдействие. 02.02.2026г.

На датата 20.06.2018г. И. Д. Д. окончателно е оправдан с присъда под № 87 по в.н.о.х.д. № 53/2018г. на Бургаския апелативен съд, влязла в законна сила на 06.07.2018г.

Развитието на здравословното и емоционалното състояние на И. Д. Д. и на неговите социални и професионални контакти, съдът възприема следното:

В резултат на образуваното наказателното производство срещу ищеца, здравословното му състояние се влошава. Той започва да страда от безсъние, започват пристъпи на психогенно задушаване и прилошаване. Започнал е да заспива понякога само с медикаменти.

Критериите за ефективността на едно разследване на извършено престъпление, застъпени както в практиката на ЕСПЧ , така и в ръководните

насоки на Комитета на Министрите на Съвета на Европа от 30 март 2011 година, включват адекватност, пълнота, безпристрастност и независимост, своевременност и граждански контрол.

Всички тези принципи на разследването, без гражданския контрол, имат своето отражение във вътрешноправните норми, регулиращи действията на разследващите. С нормата на чл. 22, ал.2 от НПК е вменено задължение за прокурора и разследващите да осигурят провеждането на досъдебното производство в предвидените в НПК срокове.

Според чл.203 от НПК разследващият орган е длъжен в най-кратък срок да събере необходимите доказателства за разкриване на обективната истина. Тези действия по разследването не могат да бъдат преустановени дори когато делото е изпратено в съда във връзка с мярка за процесуална принуда.

Началото на едно разследване се поставя с привличането на лицето като обвиняем. Към същественото засягане на правата на всяко лице, каквото несъмнено е повдигането на обвинение, се пристъпва едва когато се съберат достатъчно доказателства за виновността на лицето в извършване на престъпление от общ характер- чл.219, ал.1 НПК. Затова към повдигане на обвинението се пристъпва когато по-голямата част от доказателствата по едно разследване са събрани, така, както е станало и в настоящия случай. Срокът на разследването според чл. 234, ал.1 от НПК е двумесечен. Изключения от него чрез удължаване може да се допуснат само при фактическа и правна сложност на делото.

В практиката на ЕСПЧ се приема неотклонно, че нарушаването на разумния срок на разследването накърнява ефективността и авторитета на правосъдието. Оценката доколко срокът е разумен се основава на анализ на сложността на делото, поведението на засегнатата страна- т.е на обвиняемия в случая, поведението на компетентните органи и залогът в спора.

Разследването е продължавано над 10 пъти поради фактическата му и правна сложност и в продължените срокове е допуснато сериозно бездействие- в голяма част от новите двумесечни срокове не е извършено нито едно следствено действие.

В хода на наказателното производство рязко се е променило поведението, емоционалното и здравословното състояние на ищеца. От човек с широки социални контакти, той е станал затворен, започнал да страни от приятелите

си, получил е нарушение в съня.

Изготвената, изслушана, приета като доказателство по делото и неоспорена съдебно-психологическа експертиза несъмнено установява, че ищецът И. Д. Д. е развил високи нива на стрес пред опасността да бъде лишен от свобода за деяние, което не е извършил. Констатирано е разстройство в адаптацията със смесена тревожно-депресивна симптоматика. Експертът установява, че повече от осем години Д. е живял в стресова ситуация, в която основната причина е загубата на свободата, която очаква. Принципно са затруднени професионалната му и социалната му функции и към момента на обследването все още са налични симптоми на тези стресови ситуации, които не са все още напълно преодолени.

С оглед на всичко гореизложено настоящият първоинстанционен съд счита, че размерът на справедливото обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди възлиза на сумата от 50 000 лева или равностойността на 25 564,59 евро.

Претърпените от ищеца неимуществени вреди са основателни по силата на обективната отговорност по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ. Те са и доказани до този размер от 50 000 лева или равностойността на 25 564,59 евро и поради следните съображения:

Размерът на претендираното обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди за незаконно обвинение - 50 000 лева е съобразен както с практиката на ВКС, така и с обстоятелствата, които подлежат на преценка в контекста на чл.52 от ЗЗД.

Става дума за лице, което се занимава с търговска дейност и е бизнесмен, който е обвинен в тежко престъпление в сферата на неговата професионална дейност- документна измама и придобиване на средства по измамен начин от пострадалите. Такова обвинение засяга в най-голяма степен неговия професионален престиж и доверието, което търговските му партньори и клиентите трябва да изпитват към начина, по който функционира управляваното от него предприятие и фирма. Незаконното обвинение в престъпление, извършено във връзка с работата в най-голяма степен засяга честта и достойнството на едно лице. В конкретния случай силно е спаднал оборотът на неговото търговско дружество, тъй като ищецът до такава степен е бил в изолация, че средствата за финансиране на търговската дейност не са

достигали, било е затруднено и кредитирането от банки.

От друга страна правилно по делото е посочено в ИМ, и съдът приема, че са налице предпоставките по чл. 2, ал.1, т. 3 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на Прокуратурата на РБ, тъй като наказателното производство по повдигнатите срещу ищеца обвинения е завършило с постановяване на оправдателна присъда. В тази насока съдът в изпълнение на задължението си да посочи кои са релевантните факти, относими за определяне размера на обезщетението, но съдът следва да съобрази в достатъчна степен значението на някои от тях и връзката им с основанието, на което се дължи обезщетяването на вредите, включително - действителната продължителност на наказателното производство, както и липсата на данни за взети мерки за неотклонение, ограничаващи правото на лична свобода на Д.. Вследствие на това, за правилното прилагане на материалният закон по чл. 52 от ЗЗД, като необходимият за репарирание на претърпените морални вреди размер на обезщетението не следва да бъде необосновано завишен. Изключително подробно възпроизведените от въззивния съд фактология на спора и съдържание на събраните доказателства (особено свидетелските показания, които са дословно цитирани в мотивите на решението) не налагат преповтаряне на фактите и обстоятелствата в настоящото решение. Досежно конкретните за случая правнорелевантни обстоятелства, в мотивите на решението следва да е посочено, че обезщетението за неимуществени вреди следва да репарира същите, а не да е източник на неоснователно обогатяване, като съответната съдебна инстанция следва да определи съответно на социално-икономическите условия и стандарт на живот в страната към периода на деликта (от 2013 г. до 2018 г.) обезщетение от 50 000 лв. Основателни в тази насока са възраженията на прокуратурата, изложени и в двете писмени защиты на нейния представител, че с оглед данните на НСИ за стандарта на живот в страната за посочения период (МРЗ в диапазона 240 лв. – 510 лв.; средна покупателна способност на населението, разходи за издръжка на едно домакинство и др.), претендирания от ищеца с ИМ размер на обезщетението за неимуществени вреди е значително завишен. Възраженията на ищеца, че в случая от значение е не обществено икономическия стандарт на живот в страната, а индивидуалния стандарт на живот на лицето, не могат да бъдат споделени. Вредите в личната икономическа сфера са имуществени по вида и характера си и не подлежат на обезщетяване по реда на чл. 52 ЗЗД. На

следващо място, по делото липсват категорични доказателства, че ищецът е претърпял морални вреди, извън обичайните при воденето на такова наказателно производство. Изцяло в този смисъл е и актуалното Решение под рег. № 38/22.01.2026 год., постановено по к. гр. дело с № 689/2025 год. на 3-то Г.О., 2-ри кас. състав на ВКС на РБ.

Ето защо съдът следва да приеме, че съобразно доказаните в настоящото производство вредни последици, размерът на надлежното и справедливо обезщетението за неимуществени вреди претърпени от ищеца, следва да се определи от съда на сумата от 50 000 лева, като справедливо с оглед обществения критерий за справедливост по чл.52 от ЗЗД, като в останалата му част в предявения размер от 100 000 лева се явява неоснователен и недоказан и следва да се отхвърли в тази му част.

Това е така, защото вредните последици за ищеца са изключително сериозни в личен и професионален план, но част от тях са преодоленни към настоящия момент, но останалата част от тях трудно биха били преодоленни предвид естеството и голямата си продължителност.

По възраженията на прокуратурата за прекомерност и срещу претендираните в това производство разноски от ищеца:

Ответникът не е посочил никакви обстоятелства, на които основава възражението си за прекомерност и несъответствие на платеното адвокатско възнаграждение. В тази част отговорът му, въпреки, че съдържа декларации и възражения, не е подкрепен с доказателства.

Според чл. 154, ал. 1 от ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Факти, подкрепящи възражението на прокуратурата за прекомерност на платеното за настоящия процес възнаграждение не са изложени.

Предявени са на практика три обективно съединени иска.

Според настоящият съд при разглеждането на възражението на ответника по реда на чл.78, ал.5 от ГПК във връзка със Закона за адвокатурата относно прекомерност на възнаграждението за оказаната правна защита и съдействие по настоящото гражданско дело с № 145/2025 год. не следва да се прилага Наредбата за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/. Това е така, т.к. нормата на чл.78, ал.5 от ГПК не ограничава съда в преценката му относно

размера на справедливото на положения от адвоката труд възнаграждение по начина, че то да не може да е по-ниско от предвидения в Наредбата размер, а чл.2, ал.2 от НВАР предвижда, при определяне на възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата съдът да съобразява неговия размер с критериите, предвидени в тази наредба.

Съгласно задължителната за националните юрисдикции на държавите членки практика на Съда на Европейския съюз по дело № С-438/22 год. националният съд следва да не прилага Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения /НМРАВ/, поради противоречието ѝ с общностното право.

Съдът намира, че решението на Съда на Европейския съюз по дело № С-438/22 намира приложение и към настоящата ѝ редакция - Наредба за възнагражденията за адвокатска работа /НВАР/, т.к. въпреки направеното след постановяването му изменение на подзаконовия нормативен акт, той продължава да не е съобразен с правото на ЕС, съобразно даденото от СЕС тълкуване на общностното право.

С решенията си по дела с № и № С-438/22, С-427/16 и С-428/16 СЕС прие, че НМРАВ не е съобразена с общностното право и не следва да бъде прилагана от съда в случаите на чл.78, ал.5 от ГПК, т.к. определянето на минимални размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, забранено от член 101, параграф 1 ДФЕС.

Сега регламентираните с НВАР размери на възнагражденията за адвокатска работа вече не са предвидени като минимални в отношенията между адвокатите и техните клиенти, но установяването им като задължителни за съда при определяне на възнаграждението по реда на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата на практика ги приравнява на минимални.

Това от своя страна се явява в разрез с правото на ЕС, съгласно даденото в решението на СЕС по дело С-438/22 тълкуване на правото на Съюза, съгласно което националната юрисдикция е длъжна да не прилага подобен правен акт.

Според съдът определените с Наредбата за заплащането на правната помощ размери на адвокатските възнаграждения могат да служат като ориентир за възприетите от законодателя за справедливи размери на

възнаграждението на адвоката, осъществяващ процесуално представителство в производство по граждански дела, определено на база предмет на спора и цената на иска.

В тази насока това възражение на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение на другата страна следва да бъде оставено без уважение.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски съразмерно с уважената част на иска В РАЗМЕР НА СУМАТА ОТ 2305,52 ЕВРО, представляващи левовата равностойност на сумата от 4529.21 лева, като общата сума на разноските направени от ищеца по делото възлиза на сумата от 4 448, 24 евро или левовата равностойност на сумата от 8700.00 лева, съобразно представения от ищеца и пълномощника му списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Същото възнаграждение следва да бъде определено в горепосочения размер , а при спазване на правилата на чл.11, ал.2, чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото, сумата следва да бъде превалутирана и закръглена на 2305,52 евро /две хиляди триста и пет евро и двадесет и девет евроцента/.

Ето защо съдът следва да осъди ответника Прокуратура на Република България да заплати на ищеца И. Д. Д. горепосочените суми, ведно със законната лихва върху тях, считано от 06.07.2018 година до окончателното плащане и разноските по делото в размер на 2305,52 лева по представения в съдебното заседание списък на разноските и съответно съразмерно уважената част на исковете.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски съразмерно с уважената част на иска от 10.00 лева, като същата сума представлява дължимата и заплатената от ищеца ДТ по делото и съобразно представения от ищеца и пълномощника му списък на разноските по чл.80 от ГПК.

Ето защо съдът приема, че лихва за забавата върху обезщетението следва да се дължи, именно считано от 06.07.2018 г. датата на която е влязла в сила с присъда под № 87 по в.н.о.х.д. № 53/2018г. на Бургаския апелативен съд, с която ищецът е окончателно оправдан, влязла в законна сила на 06.07.2018г., до окончателно изплащане на сумите.

При стриктното спазване на разпоредбите на чл.11, ал.2, чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото всички горепосочени суми в лева следва да бъдат надлежно превалутирани и закръглени съобразно императивните разпоредби на същия Закон.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати и направените от бюджета на Окръжен съд – С.З. разноски за възнаграждение за вещо лице от 980,20 лв., по съразмерност на уважената част от иска, т.е. за сумата от 508,04 лв. или равностойността на 259,75 евро.

При спазване на разпоредбите на чл.11, ал.2, чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото сумата съответно следва да бъде превалутирана и закръглена на дължимата сума от 216,97 евро /двеста и шестнадесет евро и деветдесет и седем евроцента/.

Ето защо предвид всички гореизложени мотиви и на основание чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ във чл.45 и чл.52 от ЗЗД вр.с чл.84-86 и от ЗЗД, и вр. чл.235 от ГПК, първоинстанционният Окръжен съд- гр.С.З.

РЕШИ:

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България- гр.София, бул."Витоша" № 2 да заплати на ищеца И. Д. Д., ЕГН ***** с пост.адрес *** чрез процесуален представител адв.П. Г. от АК С.З. с личен №1000025560 Кантора в гр.С.З., ул."Св.Княз Борис 1" № 98, апр.6 Моб.тел:*****, общо сумата от 27 507,50 евро /двадесет и седем хиляди петстотин и седем евро и 50 евроцента/, представляващи левовата равностойност на сумата от 53 800,00 лева /петдесет и три хиляди и осемстотин лева/, представляващи обезщетение за претърпените от ищеца имуществени и неимуществени вреди както следва:

Обезщетение за имуществени вреди, произтичащи от заплатеното адвокатско възнаграждение за защита по наказателното производство, водено срещу ищеца И. Д. Д., ЕГН ***** с пост.адрес *** чрез процесуален представител адв.П. Г. от АК С.З. с личен №1000025560 Кантора в гр.С.З. ул."Св.Княз Борис 1" № 98, апр.6 Моб.тел:*****, в размер на сумата от 1942,91 евро /хиляда деветстотин четиридесет и две евро и 91 евроцента/, представляващи левовата равностойност на сумата от 3800 лева /три хиляди и

осемстотин лева/, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на влизане в сила на оправдателната присъда - 06.07.2018 г. до окончателното изплащане на присъдените и дължими суми.

Обезщетение за неимуществени вреди по чл.2, ал.1 т.3 от ЗОДОВ, в размер на 25 564,59 евро /двадесет и пет хиляди петстотин шестдесет и четири евро и 59 евроцента/, представляващи левовата равностойност на сумата от 50 000 /седемдесет хиляди/ лева, ведно със законната лихва върху главницата, от датата на влизане в сила на оправдателната присъда -06.07.2018 г. до окончателното изплащане на присъдените и дължими суми, като ОТХВЪРЛЯ частично този иск в останалата му част до размера на претендираното обезщетение от 100 000 /сто хиляди/ лева, като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН в тази му част.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал.2 от ГПК във връзка с чл.10, ал.3 от ЗОДОВ Прокуратурата на Република България да заплати на И. Д. Д., с ЕГН ***** с пост.адрес *** чрез процесуален представител адв.П. Г. от АК С.З. с личен №1000025560 Кантора в гр.С.З., ул."Св.Княз Борис 1" № 98 апр.6, Моб.тел:*****, за адвокатско възнаграждение в размера на сумата от 2305,52 евро /две хиляди триста и пет евро и петдесет и два евроцента/, представляващи левовата равностойност на сумата от 4509,21 лева /четири хиляди петстотин и девет лева и 21 ст./ с ДДС, за оказаната правна помощ и процесуалното представителство на ищеца И. Д. Д. с посочени данни, в производството по гр. д. с № 145/2025 г. по описа на Окръжен съд –С.З.. както и направените от същия по делото разноски от 5,11 евро /пет евро и единадесет евроцента/, с легова равностойност от 10 лв. /десет лева/, представляващи дължимата ДТ по делото.

ОСЪЖДА на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ Прокуратурата на Република България да заплати по сметката на Окръжен съд – С.З. сумата от 259,75 евро /двеста петдесет и девет евро и седемдесет и пет евроцента/, представляваща левовата равностойност на сумата от 508,04 лв. /петстотин и осем и лева и 04 стотинки/ - направените от бюджета на съда разноски за възнаграждение за вещо лице по съразмерност на уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва 2- седмичен срок от връчването му на всяка от страните чрез Окръжен съд- С.З. пред Апелативен съд- Пловдив.

Съдия при Окръжен съд – С.З.: _____